

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka ve věci

žalobkyně: **V.K.** , narozena dne ...
bytem ...
zastoupena obecným zmocněncem ...

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 1. 2018, č. j. MV-138394-4/SO-2017

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 12. 1. 2018 č.j. MV-138394-4/SO-2017, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 6. 10. 2017 č.j. OAM-1964-7/ZR-2017, se zrušují a věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 4.000 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. S.Z., obecného zmocněnce, do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12. 1. 2018 č. j. MV-138394-4/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvoinstanční orgán“), ze dne 6. 10. 2017 č. j. OAM-1964-7/ZR-2017 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu žalobkyně podle § 77 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále též „zákona o pobytu cizinců“) a bylo uloženo žalobkyni vycestovat z území ČR ve lhůtě 30 dnů.

Žalobní body

2. V žalobě žalobkyně shrnula dosavadní průběh řízení a dále namítala, že je nutné zjistit okolnosti, za kterých došlo k předání podnětu k zahájení řízení o zrušení trvalého pobytu správnímu orgánu I. stupně. Podle přesvědčení žalobkyně Služba cizinecké policie Sokolov předala celou věc správnímu orgánu jako jakousi pomstu za to, že se žalobkyně nedostavila k výslechu, byť to řádně odůvodnila. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu nijak podrobně nerozvádí, na základě jakého podnětu začal konat a za jakých okolností jej získal, když uvádí toliko „na základě obdrženého podnětu“. Přinejmenším zde bylo porušeno ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.
3. Žalobkyně dále namítá, že pravost Osvědčení nebyla nikdy nikým zpochybněna, a to ani samotnou školou, ani správním orgánem I. stupně, který výslovně uvádí, že osvědčení není padělané a podpis na něm odpovídá podpisu ředitele školy (str. 3 prvoinstančního rozhodnutí). Stejněho ředitele, který následně ve svém dopise sdělil, že žalobkyně zkoušku údajně nesložila. Skutečnost, že nyní ředitel školy tvrdí, že žalobkyně zkoušku nesložila, sice není zcela irrelevantní a tato okolnost by se měla řádně prošetřit, avšak nemůže být důvodem pro zrušení pobytu žalobce bez dalšího. Zcela nepochopitelným je tvrzení správního orgánu I. stupně, že to, jakým způsobem a kdo žalobkyni Osvědčení předal, řeší Policie ČR a pro účely tohoto řízení je irrelevantní (str. 3 prvoinstančního rozhodnutí). Pro případné odebrání povolení k trvalému pobytu žalobkyně bylo naopak nezbytně nutné zjistit, kdo a jakým způsobem žalobkyni Osvědčení předal a zda je tedy pravdivé tvrzení ředitele školy, že žalobkyně zkoušku nevykonala. Pro případné odebrání povolení k trvalému pobytu bylo nutné alespoň vyčkat řízení probíhajícího u Policie ČR. Dle informací žalobkyně spousta obdobných případů, které jsou řešeny u Policie ČR, ani nebyla projednána u Odboru azylové a migrační politiky. Z toho plyne podezření, že posuzování oprávněnosti získání povolení k trvalému pobytu se děje buď náhodně, anebo jsou z nějakého důvodu projednávány pouze některé případy. Toto zjištění je nezbytné i k posouzení, zda správní orgán v skutkově shodných případech rozhoduje bez nedůvodných rozdílů (§ 2 odst. 4 správního řádu). Jak s odkazem na § 53 odst. 3 správního řádu uvedla sama žalovaná, Osvědčení lze považovat za veřejnou listinu a skutečnosti v ní uvedené je nutno považovat za pravdivé (str. 4 napadeného rozhodnutí). Důkaz opaku se sice dle platné judikatury připouští, avšak dle názoru žalobkyně takovým důkazem nemůže být

tvrzení ředitele, když zároveň nikdo nezpochybňuje, že podpis ředitele na předmětné veřejné listině je pravý. Žalobkyně nemůže pochopit, z jakého důvodu správní orgán I. stupně a rovněž žalovaná na straně jedné na základě pouhého vyjádření ředitele školy učinily závěr, že Osvědčení není pravou veřejnou listinou, avšak zároveň odmítly podniknout jakákoliv další opatření pro jednoznačné zjištění této skutečnosti, resp. odmítly rovněž vyčkat výsledků šetření Policie ČR, když toto šetření, které přímo a bezprostředně s touto věcí souvisí, považují za irelevantní. Postup obou správních orgánů zde vyvolává velmi důvodné podezření, že v případě žalobkyně nepostupují nestranně (§ 7 správního řádu), neboť z nějakého důvodu odmítají učinit kroky k zjištění stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. V této souvislosti žalobkyně odkazuje i na § 50 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně také žádá soud, aby zvážil, zda se v případě Osvědčení nejedná o správní akt.

4. Dále žalobkyně namítá, že upozorňovala na podezřelé okolnosti daného případu týkající zejména podkladů zaslaných Střední a jazykovou školou. Všechny testy žalobkyně, její matky a otce jsou psány doslova identickým stylem písma. Texty, pod kterými je podepsána žalobkyně, rozhodně nejsou psány její rukou. Pro srovnání lze nahlédnout do písemné úlohy č. 2 údajně psané žalobkyní a její matkou. Z předložených listin vyplývá, že styly písma jsou téměř identické. Jako vzorek lze použít slovo „tento“, které je použito v obou listinách a ze kterého je zřejmé, že text psala táž osoba. Z tohoto je patrné, že se nejedná o testy psané žalobkyní. Proč tomu tak je a kde jsou pravé podklady, žalobkyně soudu nemůže sdělit, neboť to sama neví a vědět nemůže, protože nebylo možné si během testu pořizovat kopie. Stejně tak není žalobkyni známo, proč škola správnímu orgánu I. stupně zasílá podklady, které nejsou pravé. Může to být z důvodu, že Střední a jazyková škola původní podklady ztratila, nebo je to jakási svérázná reakce na skutečnost, že je škola účastníkem šetření Policie ČR v jiných kauzách a rozhodla se chránit tímto způsobem atd. V každém případě je v daném případě zřejmé, že jsou přinejmenším pochybnosti o tvrzení ředitele školy a o původu zaslaných podkladů. Za takových okolností měl správní orgán I. stupně tuto věc dále šetřit a pokusit se tyto pochybnosti objasnit alespoň výslechem dotčených osob. Místo toho však správní orgán I. stupně učinil „jednoznačný“ závěr o tom, že žalobkyně zkoušky nesložila a osvědčením se prokazovat nemohla, byť ani správní orgán I. stupně ani ředitel pravost tohoto osvědčení a podpis na něm nezpochybňují. Celá situace je dle názoru žalobkyně absurdní a není vůbec jasné, jak se na pravé listině vydané Střední a jazykovou školou mohl ocitnout podpis ředitele, který nepopírá, že je to jeho podpis, ale zároveň tvrdí, že listina neměla být vydána. Žalobkyně rovněž navrhovala provedení znaleckého zkoumání písma v testech za účelem zjištění, zda je to jeho písmo. Na to však správní orgán uvedl, že mu není jasné, „jak by se měl dělat znalecký posudek na zaškrtnutá políčka v tabulce s odpověďmi. Jediný psaný text je ten, co do protokolu vepsala sama cizinka.“ (str. 3 prvoinstančního rozhodnutí). Protokol však nebyl jediným podkladem, na kterém se nachází text žalobkyně. To tedy znamená, že správní orgán I. stupně ani neprověřil všechny podklady, na jejichž základě vydal rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu anebo je všechny prověřil a úmyslně zamlčuje existenci důkazů, které zpochybňují jeho prvotně učiněný závěr. Za daných okolností považuje žalobkyně takový postup správního orgánu I. stupně, a postup žalované, která prvoinstanční rozhodnutí schválila, za otevřenou libovůli správních orgánů, hraničící téměř s nicotností předmětných rozhodnutí, a porušení příslušných procesních ustanovení upravujících postup správních orgánů, zejména § 2 odst. 1, § 2 odst. 2 ve spojení s § 50 odst. 3 a § 2 odst. 3 správního řádu. Žalobkyně proto stále trvá na provedení znaleckého zkoumání textů obsažených v podkladech zaslaných Střední a jazykovou školou, a to pro účely zjištění, zda

se skutečně jedná o její písmo. Také některá další tvrzení správních orgánů vypovídají o pochybeních při rozhodování ve věci žalobkyně. Správní orgán I. stupně uvádí, že posoudit jazykovou znalost cizince může jen zkušební komise (str. 4 prvoinstančního rozhodnutí). I kdyby byl argument správního orgánu I. stupně případný, pak je v daném případě nutné zjistit stanovisko účastníků předmětné komise, neboť zde jsou dva doklady, mezi kterými jsou rozpory, tj. Osvědčení a potvrzení o zkoušce (na který správní orgán zřejmě odkazuje). Ředitel školy však není zmíněnou komisí a i dle logiky tvrzení správního orgánu by pak bylo jediným správným řešením vyslechnout členy komise, která je dle názoru správního orgánu I. stupně jediným subjektem oprávněným k posouzení jazykových znalostí žalobce pro účely vydání povolení k trvalému pobytu.

5. Žalobkyně dále namítala, že by správní orgán měl v daném případě posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně.
6. Žalobkyně podotýká rovněž to, že oba správní orgány v dané věci postupovaly s neobvyklým urychlením. Správní orgán I. stupně zahájil řízení dne 3. 7. 2017 a již dne 6. 10. 2017 ve věci rozhodl. O odvolání podaném proti tomuto rozhodnutí dne 20. 10. 2017 pak žalovaná rozhodla již 12. 1. 2018. Naproti tomu řízení o žádosti matky žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu probíhalo u správního orgánu I. stupně po dobu 9 měsíců a odvolací řízení u žalované pak po dobu dvou let. Z toho v lepším případě vyplývá, že správní orgány jsou motivovány rozhodnout co nejrychleji, pokud jde o nucení cizince vycestovat z území, avšak na straně druhé řízení maximálně protahují, pokud jde o povolení, resp. prodloužení povolení k pobytu.

Vyjádření žalované

7. Žalovaná trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. Odkazuje na část III. napadeného rozhodnutí, kde se k námitkám žalobce dostatečně podrobně vyjádřila a v tomto vyjádření neshledává potřebu změny. Navrhuje zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Posouzení věci krajským soudem

8. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
9. Žaloba je důvodná.
10. Ze správního spisu vyplývají pro rozhodnutí ve věci následující právně významné skutečnosti. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, zahájil z moci úřední dne 17. 7. 2017 řízení ve věci zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu na území České republiky žalobkyni podle ust. § 77 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Podnětem k zahájení řízení byla informace Střední průmyslové školy strojírenské a Jazykové školy s právem státní jazykové zkoušky, se sídlem Heverova 191, Kolín, dle které se žalobkyně dne 27. 8. 2014 účastnila jazykové zkoušky z českého jazyka, zkoušku však nevykonala a nebylo jí vystaveno osvědčení. Součástí správního spisu je osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu na území České republiky ze dne 27. 4. 2014 ev. č. CZ-2014-155, vydané na osobu žalobkyně, které žalobkyně předložila správnímu orgánu dne 1. 9. 2014 v rámci řízení o vydání povolení k trvalému pobytu vedeném pod sp. zn. OAM-15344/TP-2014. V osvědčení výše uvedená škola uvádí, že jmenovaná zkouška znalosti českého jazyka vykonala dne 27. 8. 2014. Přípisem datovaným dne 9. 5. 2016 Ministerstvo vnitra požádalo dotčenou školu o sdělení, zda žalobkyně úspěšně jazykovou zkoušku dne 27. 8. 2014 vykonala a zda jí bylo vystaveno osvědčení ev.

č. CZ-2014-155. Přípisem datovaným dne 23. 5. 2016 dotčená škola Ministerstvu vnitra sdělila, že žalobkyně konal dne 27. 8. 2014 na této škole zkoušku znalosti českého jazyka pro získání trvalého pobytu v ČR, zkoušku nevykonala a nebylo jí vystaveno osvědčení; jmenovaná cizinka tak nebyla oprávněna prokazovat se osvědčením ev. č. CZ-2014-155. Ve správním spisu se nachází rovněž kopie dokumentace ke zkoušce konané žalobkyní dne 27. 8. 2014 s kódem CZ-2014-155.

11. Ve vyjádření k podkladům rozhodnutí žalobkyně uvedla, že dne 27. 8. 2014 přijela se svou matkou, otcem a bratrem do školy ke zkoušce. Po příjezdu předložili doklady cizinecké policii a zaregistrovali se u zaměstnance školy. Po písemné části zkoušky čekali 1 hodinu na chodbě, než testy opraví. Následně zkoušející sdělil, že celá její rodina úspěšně absolvovala test a že nyní se bude zkoušet ústně. Po ústní části, což byl jakýsi pohovor či příjemná diskuse, šla žalobkyně ven a zkoušející jí požádal, ať si zkontroluje údaje na osvědčení. Žalobkyně si je jista, že osvědčení, které se jí předávalo, bylo přímo od zkoušejícího, který byl celou dobu přítomen zkoušky, a proto navrhla provést znalecký posudek, zda podpis a listina jsou pravé. Vůbec nedokáže pochopit, proč jsou ve spise uvedeny nesprávné záznamy ze zkoušky a tak malý počet bodů. Žalobkyně poukázala na několik podezřelých okolností, které podle ní znamenají, že někdo tyto testy poupravil tak, aby se na počet bodů pro úspěšné absolvování testů vůbec nedosáhlo.
12. V rozhodnutí ze dne 6. 10. 2017, č.j. OAM-1964-7/ZR-2017, Ministerstvo vnitra k vyjádření žalobkyně konstatovalo, že ze sdělení školy a rovněž i protokolů ze zkoušky vyplývá, že cizinka splnila písemnou část testu, avšak neabsolvovala ústní část, neboť se na ni nedostavila. V žádném případě nelze akceptovat stav, že cizinka ústní část zkoušky absolvovala, akorát o tom chybí jakýkoliv doklad. Ministerstvo vnitra v rámci řízení nikdy netvrdilo, že předložené osvědčení je padělkem, jedná se zcela prokazatelně o doklad, který je obsahově nesprávný, osvědčuje něco, co, jak bylo prokazatelně zjištěno, není pravdou. Pravost formuláře osvědčení, podpisu ředitele školy i razítka správního orgánu nikdy nezpochybnil. Správní orgán má za jednoznačně prokázané, že osvědčení osvědčuje něco, co není pravdou, proto je obsahově nesprávné. To, jakým způsobem a kdo cizinci toto osvědčení předal, řeší Policie ČR. A pro účely tohoto řízení je to irelevantní. Jazykovou znalost cizinky může dle tvrzení správního orgánu posoudit jen zkušební komise, přičemž komise v případě žalobkyně vyhodnotila jazykovou znalost žalobkyně tak, že nesplnila podmínky pro úspěšné složení zkoušky. Z úřední činnosti je správnímu orgánu známo, že v totožné situaci je řada dalších cizinců, kteří absolvovali zkoušku z českého jazyka na uvedené škole a část z nich přiznala, že od blíže neztotožněných osob si tato osvědčení ve škole opatřili i přes to, že zkoušku nesložili s úspěchem.
13. Žalobkyně podala proti prvostupňovému rozhodnutí odvolání, které žalovaná rozhodnutí ze dne 12. 1. 2018 č. j. MV-138394-4/SO-2017 zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila. V napadeném rozhodnutí žalovaný správní orgán vyslovil názor, že osvědčení o vykonání jazykové zkoušky vydané školou jménem republiky je možné považovat v intencích § 53 odst. 3 správního řádu za veřejnou listinu, potvrzující i pravdivost jejich obsahu, ale jen do té doby, než je dokázán opak. Škola poskytla správnímu orgánu v předcházejícím řízení listinný důkaz o tom, že žalobkyně se sice jazykové zkoušky dne 27. 8. 2014 zúčastnila, ale neměla v ní úspěch, protože ústní část zkoušky nekonala. Komise považuje tyto skutečnosti za jasný a nepochybný důkaz toho, že žalobkyní doložené osvědčení o vykonání jazykové zkoušky není pravou veřejnou listinou, nepotvrzuje prohlášení jazykové školy a nepotvrzuje ani pravdivost toho, co je v ní osvědčeno. Osoba žalobkyně je kódem CZ-2014-155 uvedeným v dokumentaci o zkoušce i v osvědčení identifikována

dostatečně spolehlivě a nic nenasvědčuje záměně žalobkyně s jinou osobou. Listiny poskytnuté správnímu orgánu jazykovou školou mají dostatečnou důkazní hodnotu, neboť se jimi dokumentuje průběh a výsledek jazykové zkoušky konané žalobkyní dne 27. 8. 2014. Z uvedených podkladů je tedy zřejmé, že žalobkyně zkoušku konala, nesplnila však podmínky pro její úspěšné završení. Neměla proto obdržet osvědčení. Námitka žalobkyně o řádném a úspěšném vykonání zkoušky je za dané situace nepřesvědčivá, přičemž nepředložila na podporu svých tvrzení žádný důkaz. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti je zřejmé, že žalobkyně v rámci žádosti o povolení k trvalému pobytu předložila osvědčení, jež obsahovalo údaje podstatné pro posouzení žádosti, které neodpovídaly skutečnosti.

14. V přezkoumávané věci žalobkyně tvrdí, že jazykovou zkoušku úspěšně vykonala a dovolává se zejména osvědčení ze dne 27. 8. 2014, ev. č. CZ-2014-155, kdežto žalovaná tvrdí, že údaje obsažené v tomto osvědčení neodpovídají skutečnosti. Tento svůj názor opírá o zejména sdělení dotčené školy ze dne 23. 5. 2016 a dokumentaci ke zkoušce.
15. Podle § 53 odst. 3 správního řádu *„listiny vydané soudy České republiky nebo jinými státními orgány nebo orgány územních samosprávních celků v mezích jejich pravomoci, jakož i listiny, které jsou zvláštními zákony prohlášeny za veřejné, potvrzují, že jde o prohlášení orgánu, který listinu vydal, a není-li dokázán opak, potvrzují i pravdivost toho, co je v nich osvědčeno nebo potvrzeno“*.
16. Veřejné listiny mají při hodnocení důkazů v rámci správního i soudního řízení vyšší sílu než ostatní listiny, a to v důsledku presumpce správnosti jejich obsahu. Důležitou součástí vysloveného principu je i podmínka *„není-li dokázán opak“*, která umožňuje vyvrátit pravdivost skutečností ve veřejné listině uvedených. U veřejných listin se uplatňuje vyvratitelná právní domněnka jejich pravosti a správnosti. Při činnosti státních a jiných veřejných orgánů se tedy vychází z předpokladu správnosti těchto listin až do okamžiku, než je prokázán opak. Nedokazuje se tedy jejich správnost (pravdivost), ale naopak jejich nesprávnost (nepravdivost). Důkazní břemeno přitom spočívá na tom, kdo správnost (pravdivost) veřejné listiny popírá.
17. Za této situace ovšem nestačilo, aby správní orgány pouze upřednostnily sdělení dotčené školy ze dne 23. 5. 2016 a dokumentaci ke zkoušce před vydaným osvědčením o složení zkoušky. Bylo nutno dostatečným způsobem vyšetřit všechny rozhodné skutečnosti případu. Nemůže zůstat neobjasněno ani to, že dotčená škola uvádí, že žalobkyni nebylo osvědčení ev. č. CZ-2014-155 vystaveno, avšak žalobkyně takovým osvědčením evidentně disponovala, přičemž pravost formuláře osvědčení, podpisu ředitele školy i razítka správní orgány nezpochybňují. Žalovaná uvádí, že žalobkyně neměla osvědčení obdržet, faktem však je, že jej obdržela. Současně není pravda, že žalobkyně jako účastnice správního řízení nepředložila na podporu svých tvrzení žádný důkaz. Správní orgány mají rovněž povinnost vypořádat se s návrhy a námitkami účastníků řízení a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí (§ 68 odst. 3 věta první správního řádu). Na tuto jejich povinnost klade soudní praxe značné nároky (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2006, č.j. 4 As 58/2005-65). Soud připomíná, že *„v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena“* (§ 50 odst. 3 věta druhá správního řádu).
18. Senát 30 Krajského soudu v Plzni se v daném případě ztotožňuje se senátem 57 zdejšího soudu, který v rozsudku ze dne 12. 2. 2019 č. j. 57A 14/2018-61, týkajícím se matky

žalobkyně, došel k tomuto závěru: „Soud shledal důvodnou námitku nedostatečného zjištění skutkového stavu stran závěru správních orgánů, že žalobkyně nesložila úspěšně jazykovou zkoušku. Z dosavadního obsahu správního spisu vyplývá, že na jedné straně je tu Osvědčení o znalosti českého jazyka pro účely získání povolení k trvalému pobytu ze dne 27. srpna 2014, ev. č. CZ-2014-152 (zde: ze dne 27. srpna 2014, ev. č. CZ-2014-145), z něhož je jednoznačně patrné, že žalobkyně příslušnou zkoušku úspěšně vykonala, na straně druhé správní spis obsahuje sdělení školy (která výše uvedené osvědčení vydala), podle něhož žalobkyně danou zkoušku nevykonala, a osvědčení jí vystaveno nebylo. Přílohou sdělení je evidenční list o průběhu jazykové zkoušky podepsaný členy zkušební komise a jejím předsedou, z něhož ve shodě se sdělením školy plyne, že zkouška úspěšně neproběhla, neboť žalobkyně nezískala dostatečný počet bodů nutný pro kvalifikaci do ústní části zkoušky. Proti sobě tedy stojí dvě listiny – platné osvědčení vydané ředitelem školy v postavení správního orgánu a záznamový list o průběhu zkoušky vyhotovený členy zkušební komise, jejichž obsah je v jasném rozporu (což ostatně shledaly samy správní orgány), přičemž soud má za to, že pokud nedošlo k odstranění osvědčení například postupem podle § 156 odst. 2 správního řádu, není v nyní probíhajícím řízení možné daný rozpor odstranit a přiklonit k jedné ze dvou skutkových verzí reality vyplývajících z jednotlivých listin, aniž by bylo vedeno k otázce průběhu a výsledku zkoušky další dokazování.“

19. V daném případě není v dispozici žalobkyně shora nastíněný rozpor odstranit, neboť k objasnění skutkového stavu navrhl provést důkaz výsledkem ředitele školy a členů zkušební komise, což je bezpochyby důkazní návrh, který je způsobit vyvrátit přetrvávající pochybnosti. Žalobkyně tudíž splnila vše, co mohla učinit pro objasnění věci, a bylo na správních orgánech, aby buďto důkazní návrh žalobkyně provedly, případně aby provedly jiné důkazy, z nichž by bylo možné zjistit skutkový stav takovým způsobem, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Jelikož správní orgány tímto způsobem nepostupovaly, další dokazování neprovedly, a bez dalšího se přiklonily k jedné ze dvou možných skutkových verzí reality, zatížily řízení procesní vadou. Jedná se přitom o pochybení, které má přímý vliv zákonnost vydaného rozhodnutí, neboť ať už by z provedených důkazů vyplynula jakákoliv ze dvou možných alternativ, každá z nich by měla dopad na existenci pobytového oprávnění žalobkyně.
20. Soud dále uvádí, že neshledal důvodnou polemiku žalobkyně týkající se nezákonnosti zahájení řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Podle soudu je v první řadě zcela bezpředmětná argumentace žalobkyně stran jejího jednání s Policií ČR – je třeba si uvědomit, že ve správním řízení v nyní projednávané věci nehrála Policie ČR vůbec žádnou procesní úlohu, řízení bylo zahájeno prvoinstančním orgánem (Ministerstvem vnitra ČR). Zejména však platí, že na zahájení řízení neshledal soud nic protiprávního. Jestliže správní orgán sezná, že jsou naplněny podmínky pro zahájení řízení z moci úřední (jejich naplnění přitom žalobkyně nijak nespornuje), pak je oprávněn (a také povinen) příslušné řízení zahájit.
21. Jelikož v daném případě došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, soud bez jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro vady řízení a podle § 78 odst. 3 s. ř. s. zrušil i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo, a současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vyslovil, že věc se vrací k dalšímu řízení žalované.
22. Soud vytkl správním orgánům vadu, jíž se dopustily při dokazování. Nemůže však

předjímat to, jak v dalším řízení bude zásadní sporná otázka posouzena a k jakému závěru následně správní orgány dospějí. Z těchto důvodů se soud nezabýval ostatními žalobními námitkami, respektive důkazními návrhy.

23. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Náklady řízení

24. Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložila, proti žalované, která ve věci úspěch neměla. Krajský soud v Plzni vyzval žalobkyni přípisem ze dne 6. 6. 2019 k vyčíslení nákladů řízení, žalobce však náhradu nákladů nevyčísila. Za tohoto stavu věci soud žalobkyni přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem v celkové výši 4.000 Kč, skládající se ze zaplaceného soudního poplatku za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3.000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku žalobě ve výši 1.000 Kč. Žalobkyně byla ve věci zastoupena obecným zmocněncem, který nemá právo na odměnu za zastupování, a své případné další hotové výdaje nedoložila, a proto soud kromě zaplaceného soudního poplatku žalobkyni žádné další náklady nepřiznal.
25. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalované určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. *per analogiam* ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 28. května 2019

JUDr. Václav Roučka v.r.
předseda senátu